

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Hænderne og Røsten i Rom og Jerusalem

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 216. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1859_1256-txt-shoot-idm731/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Denne Følelse udbreder sig imidlertid ogsaa daglig mere i det nittende Aarhundrede, saa snart vil det kun være de selvslogeste Haandværks-Folk, der finder det dybt jagt og Bønden, da man fandt hans Hane umakende, Menndt den var solgt for en god Taler: ja, taler han ikke, saa tænker han desmere, og naar kun Røsten, som Ordet i sin Kraft igjen erkjendes for Tankens eneste levende Udtryk, da vil Christen-Folket paamy kunne, om ikke tale sig tilrette med Verden, saa dog tale sammen med den paa Mandens Gnemærker, og lade den føle Kraften i den Røst, som vi kalder „Jakobs“, fordi den gjenmæntner hele Israels Folketid, og udgik fra Jerusalem til Jorderigs Guder, og det skal da ikke længer være noget Spørgsmaal, om Christne maa tage Ordet ved Daaben og Nadveren for den Herrens Røst til sig, hvorom der staar skrevet: Timen er kommet, da de Døde skal høre Guds-Søns Røst, og de, som høre den, skal leve; men Spørgsmaalet skal kun være, som det har været fra Begyndelsen, om den Røst med Mand, som er i os, er stærkere end den Røst, som er i Verden, og som vil altid have en „verdslig Arm“, hvorpaa den igrunden stoler, men som den dog herefter, i en bedre oplyst Verden, kun nødvendig vil blotte, fordi det er blevet klart, at Røsten, ligesaa uhaandgribelig som Manden, ligesaa lidt som Manden kan røres eller rammes af nogen Haand eller noget haandgribeligt Sværd, saa at Haanden, naar den allerkræftigst hævner sig paa Munden, dog kun, ligesom Straaebøden nedbruder et Medskab for Man-

den og Røsten, som nyjødte Munde sagtens til Verdens Ende, ligesom hidtil, vil erstatte.

Saaledes vil den Tid forberedes, da et Folk vil staae op mod et andet Folk i Landen: Verdens-Folket med en opladt Mund, der taler stolte Ord mod Himlene og alle deres Indbyggere, og Christen-Folket, der paa Himlens Begne taler milde Ord til Jorden, men Hads-Ord mod Helvede og hele dets staaende Hær, og da vil det i en ægte Ragne-rofs-Kamp blive soleklart, hvad der igrunden altid har været en afgjort Sag, at ikke Løgn, men Sandhed har den Stærkes Ret, og at, som skrevet staar: aj dine Ord skal du frikjendes og af dine Ord skal du dømmes.

See, det vil de Lærde, saalænge de snakker pluddervælst, kalde Kampene mellem „Naturens og Historiens“ Mand, men vi, som skal kalde alt ved sit rette Navn, vi kalder det Kampen mellem det falske og det sande Verdens-Lys!

De syv smaa Sogne og de syv store Menigheder.

P. W. Christensen.

(Sluttet.)

Her kunde jeg nu med Roie nedlægge Pennen, i den Bevidsthed, at jeg efter ringe Evne og fattig Velgighed har gjort mit Bedste for at løse min egentlige Opgave for denne Gang, samt stræbt at afhandle den i et Sprog, der maa ske nok er blevet lidt knuddret

